

379-91

**Provincie
Limburg**Gedeputeerde
Staten

EXTRACT uit het register
der besluiten van
Gedeputeerde Staten van Limburg

Aan
Commissie voor de
Milieu-effectrapportage
Postbus 2345
3500 GH UTRECHT

Maastricht: 13 september 1994

Hoofdgroep:
V.W.M./M.V.

Toestel nr.:
7528/7732

Nummer:
94/44715V

Bijlagen:
div.

Beschikking

Gedeputeerde Staten van Limburg

Aanvraag

Gezien het verzoek d.d. 30 juni 1992, ingekomen 30 juni 1992, van DSM Limburg BV om aan de Naamloze Vennootschap DSM een vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, onder b van de Hinderwet te verlenen voor het uitbreiden en wijzigen van haar Chemische bedrijven met de zogenaamde katalysatordeponie op de lokatie Noord in de gemeente Geleen;

Geschiedenis katalysatordeponie

De katalysatordeponie welke gesitueerd is onmiddellijk ten noorden van de acrylonitrilfabrieken (ACN) is oorspronkelijk aangelegd als een bezinkvijver ten behoeve van de procesgang van de eerder genoemde fabrieken. Het doel van de vijver was:

- het door bezinking verwijderen van onopgeloste polymeren en katalysatorstoffen uit het proceswater;
- opslag van het bezonken slib;
- bufferruimte voor het proceswater.

De vijver werd ingericht in het zuidelijkste deel van een bruinkoolontgraving (Louisegroeve) en besloeg een oppervlakte van 73 bij 37 meter. De diepte van de vijver bedroeg 8 meter. De bezinkvijver werd in gebruik genomen begin 1969. In januari 1974 werd de vijver buitengebruikgesteld. De hoeveelheid bezonken katalysator uit het afvalwater van het ACN-proces bedraagt dan ca. 200 ton.

Svp bij beantwoording
datum en nummer
vermelden
Per brief één onderwerp

Bezoekadres:
Limburglaan 10
Maastricht
Randwyck

Postadres:
Postbus 5700
6202 MA Maastricht
tel. 043-899999
telefax 043 618099
telex 56180

bankrekening ING
67 94 11 372
postrekening
1060741

In die periode vond in de ACN-fabrieken eveneens een overschakeling plaats op een andere katalysator. Aangezien het onmogelijk was gebleken voor DSM om zich te ontdoen van de oude katalysator stof door afgifte aan derden, werd in de loop van 1974 respectievelijk 1975 de resterende katalysator en lege katalysatorvaten in de voormalige vijver geborgen (totaal 425 ton katalysator). Tevens werd het materiaal dat in aanraking was geweest met het in het ACN-proces toegepaste katalysator, bezinksel uit fabrieksapparatuur en het slib uit de nieuwe bezinktank in de voormalige vijver geborgen (totaal ca. 61 ton). De bezinkvijver is vervolgens gevuld met ca. 6500 m³ mijnsteen afgedekt met een laag asfalt ten einde infiltratie van regenwater te voorkomen. Vanaf dat moment wordt er gesproken over de katalysatorberging. In totaal is maximaal 686 ton katalysator in de deponie ondergebracht.

Omdat reeds in een vroegtijdig stadium na het in gebruik nemen van de bezinkvijver werd geconstateerd dat water uit de vijver infiltreerde naar de ondergrond werd reeds eind 1972 gestart met een studie om te komen tot mogelijkheden om de vijver op zo kort mogelijk termijn buiten gebruik te stellen. In feite worden vanaf dat moment door DSM, in samenspraak met betrokken overheidsorganen, een groot aantal studies en onderzoeken verricht om te komen tot een milieuhygiënisch verantwoorde oplossing van de katalysatorbergingsproblematiek.

In maart 1989 heeft DSM Limburg BV aan Haskoning de opdracht verstrekt om een nota te maken waarin een aantal alternatieven voor het saneren van de katalysator dienden te worden vergeleken, waarbij naast andere criteria ook de risico's voor de volksgezondheid en het milieu in beschouwing dienden te worden genomen. Op basis van deze studie werd door DSM, na overleg met betrokken overheden, gekozen voor het isoleren, beheersen en controleren van verontreinigde stoffen in de voormalige bezinkvijver. In juni 1991 is de isolatie van de voormalige bezinkvijver opgeleverd.

Omdat na het uitvoeren van de saneringsmaatregelen een permanente deponie ontstond benodigde DSM voor deze activiteit een hinderwetvergunning. Alvorens deze hinderwetvergunning kon worden aangevraagd diende DSM tevens, gelet op het besluit milieu-effectrapportage (Besluit van 20 mei 1987, Stb. 278) een milieu-effectrapport op te stellen.

Naast de uitbreiding/wijzigingsvergunning ingevolge de Hinderwet, diende DSM, gelet op de in de deponie aanwezige katalysator, eveneens een vergunning aan te vragen krachtens artikel 15, onder a, van de Kernenergiewet (KEW). Hoewel ten behoeve van de KEW-vergunning geen milieu-effectrapportage vereist was is de m.e.r., op verzoek van DSM, ook doorlopen ten behoeve van de voorbereiding van de besluitvorming over de aanvraag ingevolge artikel 15a van de KEW.

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid heeft de Kernenergiewetvergunning op 6 mei 1993 verleend.

Procedure

Ten behoeve van de besluitvorming met betrekking tot de aangevraagde hinderwetvergunning is de procedure van de milieu-effectrapportage (m.e.r.) gevolgd;

De vergunningsaanvraag, het MER en de overige daarbij behorende stukken zijn op 17 augustus 1992 ter inzage gelegd. Gedurende een maand, tot en met 18 september 1992 heeft gelegenheid bestaan tegen het geven van de gevraagde beschikking schriftelijk bezwaren in te brengen;

Op 8 september 1992 is in het gemeentehuis van Geleen een openbare zitting als bedoeld in de artikelen 21 en 41x van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne gehouden. Uit het verslag van deze openbare zitting blijkt dat er geen mondelinge bezwaren zijn ingebracht.

Toetsingsadvies dd. 12 oktober 1992

In het toetsingsadvies concludeert de Commissie voor de milieu-effectrapportage dat het MER voldoende milieu-informatie bevat. De opmerkingen van de Commissie over het MER zijn, aldus de Commissie, niet van dien aard dat zij moeten leiden tot het stellen van nadere randvoorwaarden bij de vergunningverlening.

In hoofdstuk 3 van het toetsingsadvies, zijn de opmerkingen van de Commissie weergegeven.

De opmerkingen van de Commissie hebben betrekking op de volgende aspecten:

- a. dikte van de bruinkoollaag;
- b. doorlaatvermogen van de miocene-zanden;
- c. uitlooggedrag van antimoon en uranium;
- d. verspreiding van de verontreiniging in de autonome ontwikkeling;
- e. blootstelling aan de effectvoorspelling autonome ontwikkeling;
- f. leemten in kennis en evaluatieprogramma;
- g. samenvatting van het MER;
- h. overige opmerkingen.

Alvorens specifiek op deze punten in te gaan wordt vastgesteld, mede met het oog op de eindconclusie van de Commissie, dat in het zijn algemeenheid gaat om detail-opmerkingen welke als zodanig geen afbreuk doen aan de in het MER getrokken conclusies.

Het navolgende wordt nog naar aanleiding van de opmerkingen naar voren gebracht:

- ad a. naar aanleiding van de opmerking van de Commissie met betrekking tot de dikte van de bruinkoollaag heeft DSM op 20 november 1992 aan de Commissie laten weten dat reeds in 1989 door de Rijks Geologische Dienst is geconstateerd dat onder en direct rondom de gehele katalysatorberging met de aanwezigheid van de slecht doorlatende klei/bruinkoollaag dient te worden gerekend. In zoverre is dus aan het advies van de Commissie, zoals verwoord in de opmerking, tegemoet gekomen.
- ad b. de opmerking van de Commissie is terecht. De konstatering heeft echter geen gevolgen voor de wijze waarop de katalysatorberging is geïsoleerd. Overigens wordt hier vastgesteld dat in het gehanteerde berekeningsmodel (aqua) gewerkt is met het juiste getal van 125 m²/dag.
- ad c. Voor de berekening van het worst-case scenario is de theoretische informatie met betrekking tot het uitlooggedrag van antimoon en uranium niet van belang. Dit komt omdat voor de worst-case benadering gerekend is met gemeten waarden welke zijn aangetroffen in de onmiddellijke nabijheid van de deponie.
- ad d. Het gekozen scenario is door het aangenomen uitgangspunt (het volledig mobiel zijn van alle stoffen) niet geheel te betitelen als worst-case benadering. Voor een volledige worst-case benadering had bij het terugrekenen vanuit de gemeten verontreinigingscontour naar de bronsterkte wel rekening gehouden moeten worden met een zekere mate van binding. Bij het vanuit de bron berekenen van de verontreinigingscontouren is het volledig mobiel zijn van alle stoffen wel als een noodzakelijke voorwaarde voor de worst-case benadering aan te merken en ook meegenomen. Het voorgaande betekent dat de berekende bronsterkte niet volledig aan te merken is als worst-case benadering. Dit moet echter niet als bezwaarlijk worden beoordeeld omdat de afstand tussen de plaats van de in de berekeningen gebruikte gemeten verontreiniging en de bron (deponie) gering is en hiermee de afwijking van het echte worst-case scenario gering is.
- ad e. De gemaakte opmerkingen van de Commissie over het onderscheid tussen chemische toxiciteit en radiotoxiciteit als mede de opmerkingen over tabel C11 en tabel 6.14 in relatie tot bijlage G, geven geen aanleiding tot verder commentaar.

Naar aanleiding van de opmerking aangaande het soilrisk-model wordt verwezen naar bijlage j van het MER waar wordt ingegaan op het ontstaan van het model alsmede de relatie met andere modellen.

De commissie constateert verder dat op pag 45 onduidelijk is wat verstaan moet worden onder "een zeker Maasdebiet". Deze constatering is in zoverre correct dat in het MER inderdaad geen absoluut debiet genoemd wordt. Echter de hoeveelheid waarvan uitgegaan is kan teruggerekend worden aan de hand van de toename van de concentratie van de component in de Maas en de bronsterkte van de betreffende component.

- ad f. Onder dit punt wordt door de Commissie vastgesteld dat het wenselijk zou zijn in enkele peilbuizen in de directe omgeving van de katalysatorberging een uitgebreider analysepakket toe te passen dan door aanvraagster wordt voorgestaan.

In de vergunning is aan deze opmerking tegemoet gekomen door voorschrift IB 3.

Overigens wordt hier opgemerkt dat ons College voornemens is de gevolgen van de onderhavige aktiviteit voor het milieu te evalueren drie jaar na het van kracht worden van de verleende Hinderwetvergunning. In het bijzonder zal hierbij aandacht besteed worden aan de elementen grondwaterkwaliteit en kwantiteit en het functioneren van de voorzieningen.

- ad g. Dit punt geeft geen aanleiding tot verder commentaar.

- ad h. Ook dit punt geeft geen aanleiding voor verder commentaar en is voor kennisgeving aangenomen.

Adviezen zijn ontvangen van:

1. Directeur Landbouw, Natuur en Openluchtrecreatie in Limburg, gedateerd 10 september 1992, ingekomen 11 september 1992.

Aangegeven wordt dat er geen aanleiding bestaat tot het maken van bezwaren tegen de aanvraag en/of opmerkingen over het milieu-effectrapport.

2. College van Burgemeester en Wethouders van de gemeente Beek, gedateerd 3 september 1992, ingekomen 4 september 1992.

Aangegeven wordt dat er geen aanleiding bestaat tot het maken van bezwaren tegen de aanvraag en/of opmerkingen over het milieu-effectrapport.

3. College van Burgemeester en Wethouders van de gemeente Geleen, gedateerd en ontvangen op 18 september 1992.

Het advies luidt als volgt:

Ten aanzien van de katalysatorberging blijven wij bij ons eerder ingenomen standpunt dat in beginsel verwijdering van de berging dient te worden nagestreefd.

Echter gelet op de geldende omstandigheden, zoals deze onder meer staan beschreven in het bij de aanvraag gevoegde Milieu-effectrapport, kunnen wij instemmen met een voorlopige isolatie en daarmee de tijdelijke aanwezigheid van de berging. Zodra evenwel in de toekomst verwijdering en/of reiniging op een verantwoorde wijze mogelijk wordt, dient de berging alsnog dienovereenkomstig gesaneerd te worden. In aansluiting op deze stellingname adviseren wij u dan ook een op een uiteindelijke sanering gerichte vergunning te verlenen, bij voorkeur in de vorm van een daartoe strekkende inspanningsverplichting. Voorts dient de beschikking in de tussentijdse periode te voorzien in een structurele controle en beheersing van alle getroffen voorzieningen. Tot slot dringen wij met klem aan op de opname van een verplichting inhoudende het creëren van een nazorgfonds ten behoeve van de instandhouding, het opvangen van mogelijke calamiteiten en de uiteindelijke sanering in de vorm van verwijdering en/of reiniging.

overwegende ten aanzien hiervan het navolgende:

door vergunningaanvraagster is verzocht om een uitbreidings/wijzigingsvergunning involge de Hinderwet voor de katalysatordeponie op Lokatie Noord. Op grond van de vergunningsaanvraag alsook andere van belang zijnde stukken moet worden aangenomen dat de deponie geen tijdelijk karakter draagt. Verder moet worden opgemerkt dat op grond van de beschikbare informatie -milieu-effectrapport en aanvraag- met voldoende zekerheid geoordeeld kan worden over de te verwachten mate van gevaar, schade of hinder.

Het verzoek tot het opnemen van een verplichting tot het instellen van een nazorgfonds teneinde ook in de toekomst de controle en beheersing van de deponie financieel veilig te stellen kan niet gehonoreerd worden. Artikel 17 van de Hinderwet noch de geschiedenis van de tot standkoming van deze wetsbepaling bieden voldoende aanknopingspunten voor de opvatting dat aan een hinderwetvergunning voorschriften kunnen worden verbonden betreffende het stellen van financiële zekerheid.

In een structurele controle en beheersing van de getroffen voorzieningen wordt voorzien door het beheers- en controleplan dat als zodanig is opgenomen in de voorschriften onder I.B.

Bezwaarschriften zijn ontvangen van:

1. H.W. Geven ,Gerardusstraat 30, 6161 AX Geleen, gedateerd 14 september 1992, ingekomen 18 september 1992.
2. Gemeenteraadsfractie Groen Links Geleen, p/a Lierbeek 4, 6166 HT Geleen, gedateerd 16 september 1992, ingekomen 17 september 1992,
3. Stichting Graetheidecomité, p/a Mik 12, 6127 PA Grevenbicht, gedateerd 17 september 1992, ingekomen 18 september 1992,

Deze schriftelijke reacties kunnen als volgt worden verwoord:

ad 1. De heer Geven

- A. Het bedrijf DSM heeft besloten de diepwanden en de bovenafdichting aan te leggen voor dat een MER werd uitgevoerd. Daarom is het niet onrealistisch om te veronderstellen dat DSM in het Mer zal proberen deze aktiviteit op een zo gunstig mogelijke wijze te (laten) belichten. In dit geval kan ik dan ook stellen dat het MER niet helemaal objectief genoemd kan worden. Het meest milieuvriendelijke alternatief is volgens het MER een combinatie van het voorkeursalternatief en voorzuiveringen. Nu geeft de uitdrukking meest milieuvriendelijke vrij goed aan wat er bedoeld wordt: het alternatief dat de minste schade voor het milieu met zich meebrengt. Het is overduidelijk dat bij de huidige keuze voor het meest milieuvriendelijke alternatief economische factoren een grote rol hebben gespeeld, en wordt uitgedrukt als en vervormd tot het goedkoopste meest milieuvriendelijk alternatief.
- B. Hier en daar wordt terloops verwezen naar het ontbreken van een onderafdichting. Zo wordt op bladz. 49 ophef gemaakt over het feit dat de diepwanden en de bovenafdichting voldoen aan het ontwerp-Stortbesluit, terwijl er tevens in dat ontwerp staat dat de permanente deponies voorzien dienen te zijn van een onderafdichting en percolatie-opvang. Er is dus sprake van oneerlijke beeldvorming. Op bladzijde 51 wordt nog eens gesteld dat het ontwerp-stortbesluit een bruikbaar kader vormt, waarmee de indruk gewekt wordt dat er dan ook aan de eisen voldaan is. Op bladz. 74 staat dat de afdichting voldoet aan de eisen zoals die ook in de toekomst zullen gaan gelden. Elders wordt water bij de wijn gedaan door op te merken dat de bepalingen uit het ontwerp-Stortbesluitbesluit niet voor de katalysatorberging van toepassing zijn. Op bladz. 63 worden bronnen aangehaald die van mening zijn dat het nut van een onderafdichting afneemt in de tijd als er tevens een bovenafdichting aanwezig is. Maar daarmee is niet gezegd dat de functie van een onderafdichting gelijk aan nul wordt.
- C. Op bladz. 71 wordt en passant verteld dat tien procent van de verontreinigde bruinkool buiten de diepwand gesloten is. Deze grond zou nu niet meer te verwijderen zijn, hetgeen mijns inziens een gevolg is van het prematuur uitvoeren van het voorkeursalternatief. Bovendien wordt niet ingegaan op de vraag of wettelijk de bruinkool mag blijven waar zij is. Naar mijn mening moet het, gezien de ernst van de verontreiniging, als chemisch afval worden aangemerkt met alle consequenties van dien.

- D. Er wordt in het MER veel nadruk gelegd op het worst-case scenario, waarvan gezegd wordt dat het onwaarschijnlijk is. Veel minder aandacht wordt besteed aan de huidige verontreinigingssituatie, dus de situatie die ontstond na de aanleg van de diepwanden en bovenafdichting. Het feit dat men al te makkelijk van de nood een deugd maakt kan niet over het hoofd worden gezien als men stelt dat uit milieuoverweging gekozen is voor een dikte van 60 centimeter voor de diepwanden terwijl technisch gezien 20 centimeter voldoende zou zijn. Het feit dat het gewoonweg technisch niet realiseerbaar is om een diepwand van 20 centimeter aan te brengen dwingt het bedrijf tot de nu . gerealiseerde dikte van 60 centimeter. Het voorspiegelen van een keuzemogelijkheid op dit punt is pertinent onzinnig.
- E. Bouwtechnisch gezien is er sprake van twee gescheiden wanden van 30 centimeter dik. In de diep-wanden is geen bewapening aangebracht, trekspanningen kunnen dus niet worden opgevangen, scheurvorming is dus zeker mogelijk. In hoeverre deze constructie aardbevingsbestendig is wordt niet vermeldt.
- F. Er wordt (in bijlage E) volstrekt onvoldoende onderbouwd waarom het leggen van een onderafdichting ongeschikt dan wel onmogelijk is. Zo wordt gesproken van een geringe vermindering van het pompdebiet terwijl eerder een factor 3 tot 40 genoemd wordt. Of de bruinkoollaag werkelijk onder de hele berging aanwezig is wordt door mij betwijfeld ik dring dan ook met klem aan op nader onderzoek. De stelling dat de folielaag in de berging niet doorboord mag worden zie ik als volstrekt overbodig en dient alleen om het onderafdichtings alternatief te belasten en te bemoeilijken. Gezien het feit dat de lasnaden van de folie in de berging lekken en deze vele honderden meters lang zijn is het niet doorboren als criterium volstrekt overbodig.
- G. In navolging van het beleid ten aanzien van het stort Nagelbeek (Schinnen), verzoek ik de provincie met klem een onafhankelijk nazorg-fonds in het leven te roepen, zodat waarborgen ten aanzien van eventuele verwerking en nazorg gedekt zijn.
- H. Eveneens moet een inspanningsverplichting tot onderzoek naar verwerking in de vergunning worden opgenomen.
- I. Wat betreft de ecologische aspecten is de beschrijving in schril contrast met het Concept-Landschapsbeleidsplan van het Streekgewest. Natuurwaarden van het gebied zijn onderbelicht.
- J. Op basis van de tabellen uit bijlage A en uit tabel 6.2 valt af te leiden dat de verspreiding voor de metingen zeer groot is. Daarom is het vreemd dat voor de metingen van de concentraties van de verontreinigingen niet het aantal metingen en de spreidingen weergegeven zijn. Zo is de maximale concentratie cyanide die gemeten is aan peilbuis 869a duizend maal hoger dan de minimale. Het is dus heel goed mogelijk dat de werkelijke concentraties verontreinigingen in een bepaalde periode veel hoger zijn dan is weergegeven.

- K. In het MER wordt ervan uitgegaan dat de concentratie van cyanide (vrij) tien maal lager ligt dan van cyanide (totaal), onder andere in tabel 4.9. Deze factor tien is gebaseerd op gegevens uit de tabellen uit bijlage A. Hierover wil ik twee opmerkingen maken die betrekking hebben op de te berekenen toxiciteit
- Deling van cyanide (totaal) door tien impliceert dat er van uitgegaan werd dat $\text{cyanide}(\text{niet-vrij}) = \text{cyanide}(\text{totaal}) - \text{cyanide}(\text{vrij})$ beschouwd wordt als zijnde niet-toxisch. Dit is misschien een al te snelle aanname. Van belang is hoe de cyanide gebonden is. Is dit door middel van sorptie aan vaste deeltjes, complexering of chemische binding aan metalen of organische stoffen. Cyanide dat gesorbeerd is aan vaste deeltjes kan onder bepaalde omstandigheden vrij komen, net als cyanide dat een onoplosbaar zout vormt met een metaal. Organische cyaniden hebben zelf vaak een hoge toxiciteit (het in het MER genoemde acrylonitril is hier een voorbeeld van) of kunnen zodanig gemetaboliseerd worden dat er cyanide vrij komt.
 - Het is de vraag of deling van cyanide (totaal) door tien om op de concentratie van cyanide (vrij) uit te komen verantwoord is. Het getal is gebaseerd op metingen in en bij de katalysator berging, waar de concentraties van zowel cyanide als organische stoffen zeer hoog zijn. In het MER wordt gesteld dat de organische stoffen dienen als buffer voor cyanide doordat zij dit binden. Deze stoffen komen niet voor buiten het DSM-terrein. Ook voor de andere vormen van cyanide (niet-vrij) is het chemisch gezien logisch dat zij in hoge verhoudingen voorkomen bij hoge concentraties cyanide. Voor lagere concentraties van cyanide wordt de verhouding cyanide (vrij)/cyanide (totaal) veel groter.
- Over de risico evaluatie in het worst-case scenario kan nu het volgende worden gezegd:
- De drempelwaarde voor de Human-risk wordt voor cyanide met een factor drie overschreden.
 - Op basis van boven staande volgt dat de werkelijke situatie veel ernstiger is.
 - De drempelwaarde voor de Human-risk wordt voor acrylonitril met meer dan een factor drie overschreden.
 - De toxicologische effecten van cyanide en acrylonitril zijn deels identiek waardoor sommatie van effecten optreedt en de situatie ernstiger is dan zij lijkt. Het is in dit geval onjuist de toxicologische risico's apart te behandelen.
- L. Voor de situatie zoals die nu (na plaatsing van diepwanden en bovenafdicthting) en in de toekomst, als de afdicthting naar behoren werkt geldt het volgende.

Uit figuur 1a uit bijlage F blijkt dat voor een groot gebied de concentraties ammonium liggen tussen de 1 mg/ml en 3 mg/ml, terwijl de drinkwaternorm 0,16 mg/ml bedraagt en de No Effect Concentration (NEC) gelijk is aan 0,05 mg/ml. Uit figuur 1 c uit dezelfde bijlage blijkt dat concentraties voor cyanide tussen de 10ug/ml en de 50 ug/ml liggen voor het gebied buiten de grenzen van het DSM-terrein. De NEC(aqua) is gesteld op 0,057 ug/ml. De verontreiniging is dus zeer veel hoger.

ad 2. Gemeenteraadsfractie Groen Links

In de MER katalysator berging DSM zijn geen voorzieningen getroffen voor het instellen van een nazorgfonds. Een nazorgfonds dat er in moet voorzien dat er gelden gereserveerd worden voor de toekomst, zodat er zodra dit mogelijk is de kat. berging verwijderd kan worden of als verwijdering niet mogelijk is het beheer gewaarborgd zal zijn en blijven. Zo'n nazorgfonds zou door een onafhankelijke instantie beheerd moeten worden.

Het is voor ons onbegrijpelijk dat dit niet aan DSM wordt opgelegd, want daar waar het gaat om huishoudelijk afval moeten de burgers door middel van het reinigingsrecht wel een nazorg fonds creëren.

Het afval wat in de kat. berging gestort is zal zeer lang ter plaatse blijven omdat ook in de MER kat. berging geen aanvaardbare verwerkingsmethode voor handen is, nu niet en in de nabije toekomst ook niet.

DSM een bedrijf wat zeer conjectuur gevoelig is zal de katalysator berging niet overleven. Daarom is voor de generaties na ons het nu al reserveren van gelden voor een nazorgfonds van groot belang. Laat de komende generaties niet de financiële gevolgen van ons falende milieubeleid dragen.

ad 3. Stichting Graetheidecomité.

1. Zoals eerder in ons commentaar op de startnotitie gesteld, blijven wij van oordeel dat de onderhavige procedure, waarbij het mer pas aan de orde is na uitvoering van de door DSM gewenste saneringsvariant, onzorgvuldig is. Deze werkwijze leidt automatisch tot de verdenking dat in het vervolg van de procedure naar de al uitgevoerde variant wordt toegeredeneerd en dat de objectiviteit ten aanzien van andere oplossingen in het gedrang komt.

De stelling in het mer, dat maatregelen achteraf nog kunnen worden bijgesteld, doet daaraan niets af. Een treffend voorbeeld van het tegendeel vinden wij in bijlage E par. 1.3 van het mer waar ten aanzien van de toepassing van een onderafdichting wordt gesteld: "Door de aanwezigheid van de bestaande infrastructuur is een zijdelingse toevoer bijzonder lastig.

Bovendien kan door het grote aantal in te brengen injectielanzen de functionaliteit van de diepwand negatief beïnvloed worden".

2. Uitgaande van de juistheid van de stelling, dat verwerking van het in de deponie aanwezige afval op dit moment geen reële optie is, geven wij de voorkeur aan een oplossing op de terreinen van DSM zelf. Vervoer naar elders zou slechts het verplaatsen van het probleem zijn. Bovendien blijft de zorg voor beheersing van het afval op deze wijze een verantwoordelijkheid van DSM terwijl ook aan het principe dat de vervuiler moet betalen recht wordt gedaan.
3. Wij hebben bezwaar tegen het permanente karakter van de deponie. Wij stellen daarom voor de vergunning te binden aan een beperkte termijn, b.v. 25 jaar. De argumenten daarvoor zijn de volgende:
 - a. bij het voortschrijden van de techniek is het denkbaar dat verwerking van dit soort afval in de toekomst wél een reële optie wordt. In dat geval zou dit ook moeten gebeuren, zowel vanuit motieven van bescherming van het milieu als vanuit een moreel motief, dat recht doet aan het begrip duurzaamheid. Onze generatie zou geen vervuilde wereld moeten achterlaten voor het nageslacht, zeker niet als het gaat om afval dat voor de eeuwigheid een bedreiging inhoudt. Dat het verwerkingsalternatief niet illusoir hoeft te blijven blijkt uit bijlage E (pag. E.4) waar gesproken wordt over de perspectieven die de superkritische oxidatietechniek biedt.
 - b. in het mer wordt gesteld dat niets met zekerheid bekend is over de levensduur van de diepwanden. Zonder onderbouwing schat met deze op 50 jaar, een levensduur die ook voor andere onderdelen van het systeem reëel wordt geacht (ringgoot, bovenafdicthting). Gelet op het feit dat vernieuwing kennelijk in deze "permanente" voorziening is ingebakken, menen wij dat een herbezinning op de geschiktheid van deze wijze van opslag zich 'sowieso' zal aandienen.
 - c. de facto betreft het de eerste permanente voorziening in Nederland voor radio-actief afval. Eldes (COVRA) is deze opslag -ook de opslag van laag en middel-radio-actief afval, waartoe het katalysatorafval behoort- tijdelijk. Gelet op het politiek zeer omstreden karakter van permanente opslag van splijtstofafval in ons land, achten wij invoering daarvan op een sluipende wijze als deze een gevaarlijk precedent.
4. De suggestie -o.a. in de Samenvatting van het mer (bestemd voor het publiek)- als zou de berging voldoen aan de eisen van het ontwerp-Stortbesluit is onterecht. Bodemafdicthting en percolaatopvang ontbreken. In het mer zelf wordt dit overigens wél gesteld.

5. Met betrekking tot de keuze van het meest milieuvriendelijke alternatief merken wij het volgende op.
Op de korte termijn geldt wellicht dat het alternatief met voorzuivering als zodanig kan worden beschouwd. Wij kunnen ons niet aan de indruk onttrekken dat de hogere kosten voor andere alternatieven bij de keuze hiervan een rol hebben gespeeld.

Op langere termijn -als de technieken voor verwerking beschikbaar komen- achten wij het vanzelfsprekend dat het verwerkingsalternatief het meest milieuvriendelijk is.

De voordelen van het wegnemen van het eeuwigdurende karakter van de potentiële bedreiging en de daarbij behorende voortdurende nazorg, in vergelijking tot de beperkte en tijdelijke milieubelasting tijdens het ontgraven zijn evident. Deze mogelijkheid dient derhalve open te blijven, hetgeen -zoals onder punt 3 betoogd- leidt tot de conclusie dat de nu te verstrekken vergunning een tijdelijke dient te zijn.

Omdat in het alternatief met voorzuivering minder bemalingswater naar de IAZI wordt afgevoerd achten wij dit vanuit milieu-overwegingen in elk geval beter. Via de IAZI worden slechts organische stoffen afgebroken, geen zware metalen. Hoe minder deze laatste hier terecht komen, hoe beter. Op pagina 69 van het mer wordt gesteld, dat voorzuivering in principe een kleine vermindering van de vuilvracht van cyanide-totaal, antimoon- en uraniumverbindingen te zien geeft.

Daarnaast is moeilijk in te zien waarom, zoals in het mer wordt betoogd, een onderafdichting geen toegevoegd milieu-urendement zou hebben in vergelijking met het beperkt afdichtende vermogen van de onderliggende klei/bruinkoollaag van de deponie.

Vanwege het gecompliceerde technische karakter van de verschillende mogelijke voorzieningen achten wij een contra-expertise door een onafhankelijke instantie (b.v. een universitair instituut) gene overbodige luxe.

In dit verband wijzen wij op het commentaar van de zijde van de chemiewinkel van de VU Amsterdam, waarvan een deel als bijlage aan dit commentaar is toegevoegd. U gelieve dit commentaar als onderdeel van onze reactie te beschouwen.

6. Zoals wij in ons commentaar op de startnotitie reeds opmerkten, achten wij een nazorgfonds voor deze deponie vanzelfsprekend. Als een dergelijk fonds wordt voorgeschreven voor stortplaatsen van huishoudelijk afval, zou dit zeker moeten gebeuren voor een stortplaats met chemisch en radio-actief afval, die een latent gevaar blijft inhouden voor alle toekomstige generaties in deze streek, ook nadat DSM zijn activiteiten beëindigd heeft. Het beheer van dit fonds, waaruit de jaarlijkse kosten van controle en onderhoud betaald kunnen worden, dient in handen van de overheid, zijnde de meer continue factor, te liggen.

7. Op basis van de tabellen uit bijlage A en uit tabel 6.2 valt af te leiden dat de verspreiding voor de metingen zeer groot is. Daarom is het vreemd dat voor de metingen van de concentraties van de verontreinigingen niet het aantal metingen en de spreidingen weergegeven zijn. Zo is de maximale concentratie cyanide die gemeten is aan peilbuis 869a duizend maal hoger dan de minimale. Het is dus heel goed mogelijk dat de werkelijke concentraties verontreinigingen in een bepaalde periode veel hoger zijn dan is weergegeven.
8. In het MER wordt ervan uitgegaan dat de concentratie van cyanide (vrij) tien maal lager ligt dan van cyanide (totaal), onder andere in tabel 4.9. Deze factor tien is gebaseerd op gegevens uit de tabellen uit bijlage A. Hierover zijn twee opmerkingen te maken die met betrekking tot de te berekenen toxiciteit van belang zijn:
 - Deling van cyanide (totaal) door tien impliceert dat er van uitgegaan werd dat $\text{cyanide(niet-vrij)} = \text{cyanide(totaal)} - \text{cyanide(vrij)}$ beschouwd wordt als zijnde niet-toxisch. Dit is misschien een al te snelle aanname. Van belang is hoe de cyanide gebonden is. Is dit door middel van sorptie aan vaste deeltjes, complexering of chemische binding aan metalen of organische stoffen. Cyanide dat gesorbeerd is aan vaste deeltjes kan onder bepaalde omstandigheden vrij komen, net als cyanide dat een onoplosbaar zout vormt met een metaal. Organische cyaniden hebben zelf vaak een hoge toxiciteit (het in het MER genoemde acrylonitril is hier een voorbeeld van) of kunnen zodanig gemetaboliseerd worden dat er cyanide vrij komt.
 - Het is de vraag of deling van cyanide (totaal) door tien om op de concentratie van cyanide (vrij) uit te komen verantwoord is. Het getal is gebaseerd op metingen in en bij de katalysator berging, waar de concentraties van zowel cyanide als organische stoffen zeer hoog zijn. In het MER wordt gesteld dat de organische stoffen dienen als buffer voor cyanide doordat zij dit binden. Deze stoffen komen niet voor buiten het DSM-terrein. Ook voor de andere vormen van cyanide (niet-vrij) is het chemisch gezien logisch dat zij in hoge verhoudingen voorkomen bij hoge concentraties cyanide. Voor lagere concentraties van cyanide wordt de verhouding cyanide (vrij)/cyanide (totaal) veel groter.

Over de risico evaluatie in het worst-case scenario kan nu het volgende worden gezegd:

- De drempelwaarde voor de Human-risk wordt voor cyanide met een factor drie overschreden.
- Op basis van boven staande volgt dat de werkelijke situatie veel ernstiger is.
- De drempelwaarde voor de Human-risk wordt voor acrylonitril met meer dan een factor drie overschreden.

-De toxicologische effecten van cyanide en acrylonitril zijn deels identiek waardoor sommatie van effecten optreedt en de situatie ernstiger is dan zij lijkt. Het is in dit geval onjuist de toxicologische risico's apart te behandelen.

9. Voor de situatie zoals die nu (na plaatsing van diepwanden en bovenafdichting) en in de toekomst, als de afdichting naar behoren werkt geldt het volgende. Uit figuur 1a uit bijlage F blijkt dat voor een groot gebied de concentraties ammonium liggen tussen de 1 mg/ml en 3 mg/ml, terwijl de drinkwaternorm 0,15 mg/ml bedraagt en de No Effect Concentration (NEC) gelijk is aan 0,05 mg/ml. Uit figuur 1c uit dezelfde bijlage blijkt dat concentraties voor cyanide tussen de 10ug/ml en de 50 ug/ml liggen voor het gebied buiten de grenzen van het DSM-terrein. De NEC(aqua) is gesteld op 0,057 ug/ml. De verontreiniging is dus zeer veel hoger.

Overwegende ten aanzien van de ingebrachte bezwaren het navolgende:

ad 1. De heer Geven

- A. Over de problematiek van de katalysatorberging is vele jaren overleg gevoerd. Door in het MER de gerealiseerde oplossing te vergelijken met een aantal andere alternatieven, variërende van aanvullende voorzieningen tot complete verwijdering, is een goed beeld verkregen van de milieuhygiënische voor- en nadelen van iedere variant. Bij de vergelijking van de keuzemogelijkheden is echter niet alleen gekeken naar de milieuhygiënische- en technische aspecten, maar is tevens het kostenvraagstuk (meerwaarde van maatregelen voor het milieu) betrokken. De uitgevoerde maatregelen zouden bij een eventueel andere voorkeurskeuze hieraan niet in de weg hebben gestaan.
- B. In de eerste plaats wordt vastgesteld dat, ten tijde van het realiseren van de voorzieningen, slechts sprake is van een ontwerp-besluit Stortbesluit. Op de tweede plaats wordt erop gewezen dat wat betreft de bovenkant, incl. zijkanten, wordt voldaan aan het ontwerp. Het verschil met het ontwerp-besluit treedt slechts op door het feit dat voor de onderkant van de deponie geen fysieke onderafdichting is aangebracht. Door de uitgevoerde maatregelen wordt echter bewerkstelligd dat het grondwater de onderkant van de deponie niet kan bereiken. Per saldo wordt daarmee hetzelfde effect bewerkstelligd als bij een aangebrachte onderafdichting als bedoeld in het ontwerp-stortbesluit. Het aanbrengen van een fysieke onderafdichting wordt technisch wel mogelijk geacht maar, nog afgezien van de kosten, als zeer onzeker beoordeeld, ten gevolge waarvan onvoldoende garanties aanwezig zijn dat de noodzakelijke werking ook verwacht mag worden. Bij een geringe afwijking of fout wordt immers de werking van de gehele onderafdichting teniet gedaan. Bovendien wordt het nut van een dergelijke onderafdichting kleiner als de bovenafdichting goed functioneert.

- C. Er wordt op gewezen dat het zich in casu handelt om het gebied waar de vergunningsaanvraag betrekking op heeft. Verontreinigingen buiten dit gebied maken geen deel uit van de onderhavige procedure en worden als zodanig buiten beschouwing gelaten. Wat betreft de bodemsanering zal DSM een integraal plan van aanpak presenteren.
- D. In het MER wordt aangegeven dat de huidige verontreiniging het toetsingskader vormt. Voor het vaststellen van deze verontreiniging is onder meer gebruik gemaakt van een groot aantal bodem- en grondwater analyses waardoor een maximum- en een minimum waarneming is ontstaan. Bij de definiëring van het probleem -huidige verontreiniging- zijn vervolgens zoveel veiligheden ingebouwd dat de werkelijkheid een aanzienlijk beter beeld zal geven. Los van het feit of een diepwand met een dikte van 20cm technisch haalbaar zou zijn, is uitsluitend van belang dat een dikte van 60cm gerealiseerd is ten gevolge waarvan een gewenst veiligheidsniveau is gecreeërd.
- E. Controle op het falen van de bescherming van de diepwanden vindt plaats door de beheers- en controlemaatregelen zoals vastgelegd in de voorschriften onder I.B. Specifiek wil dit zeggen dat wanneer een (de) diepwand(en) faalt dit signaleerd zal worden door de optredende grondwaterstanden in de aangebrachte peilbuizen. Vervolgens kunnen maatregelen genomen worden zoals omschreven in het beheers- en controleplan.
- F. De inschatting was dat aan de westzijde van de deponie in het geheel geen bruinkool meer aanwezig zou zijn. Ten gevolge daarvan werd geraamd dat $\pm 30\text{m}^3$ water opgepompt zou moeten worden. Uit de nu beschikbare feitelijke gegevens blijkt dat slechts 2m^3 wordt opgepompt. Op grond hiervan is er geen reden om aan te nemen dat er geen bruinkool aanwezig is. Zie in dit verband ook het toetsingsadvies onder a en onze reactie hierop;
- G. Zie onder 3 reactie naar aanleiding advies B&W Geleen;
- H. Zie onder 3 reactie naar aanleiding advies B&W Geleen;
- I. De mate van beschrijving van natuurwaarden zoals verwoord in het milieu-effectrapport is niet meer van belang als is komen vast te staan dat ten gevolge van de beschreven en aangevraagde activiteit (deponie) geen gevolgen te verwachten zijn.
- J. In bijlage B wordt in tabel 4, kolom 4, de bemonsteringsfrequentie voor alle buizen in de nabijheid van de berging weergegeven. Voor de belangrijkste peilbuizen is de informatie gehanteerd die in de loop der jaren verzameld en geregistreerd is. Binnen dit geheel van aanwezige gegevens moet het niet uitgesloten worden geacht dat onzorgvuldigheden zijn opgetreden. Deze zijn echter niet meer terug te traceren.

- K. De risico-evaluatie is gedaan op basis van het worst-case.
+ scenario. Bij een dergelijke benadering is er geen risico. Voor
L. de beoordeling van het aspect cyanide is bijv. gekozen voor een
zeer conservatieve benaderingswijze. ACN is in dit verband
beschouwd als een op zichzelf staande stof welke als aanzienlijk
minder problematisch wordt beoordeeld. Ook hier is de werkelijk
gemeten waarde aanzienlijk gunstiger dan de aanname welke
verwerkt is in het worst-case scenario.

ad 2 Gemeenteraadsfractie Groen Links
zie ad 1 onder G.

ad 3 Stichting Graetheidecomité

1. zie ad 1 onder A.
2. Het gestelde onderschrijft de gekozen oplossing namelijk het op
het DSM terrein op een beheersbare en controleerbare wijze in
deponie houden van de gestorte stoffen.
3. In casu betreft het een aanvraag ingevolge de Hinderwet voor een
permanente deponie. Artikel 16 van de Hinderwet geeft de
uitgangspunten op grond waarvan een tijdelijke vergunning
verleend kan worden. Geen van deze uitgangspunten is hier van
toepassing, waardoor het verlenen van een tijdelijke vergunning
niet tot de mogelijkheden behoort. Zie in dit verband ook de
reactie van ons College naar aanleiding van het advies van
Burgemeester en Wethouders Geleen.
4. zie ad 1 onder B
5. zie onder ad 3 punt 3
er is, gelet op de hoogte van een voor een voorzuivering
noodzakelijke investering, ook volgens het milieu-effectrapport,
geen additioneel milieurendement te verwachten in vergelijking
met de huidige situatie waarbij het bemalingswater wordt
afgevoerd naar de Integrale Afvalwater Zuiveringsinstallatie.
Voor de opmerking over de onderafdichting wordt verwezen naar het
gestelde onder ad 1 B en F
6. zie onder 3 reactie naar aanleiding advies
Burgemeester en Wethouders.
7. zie ad 1 onder J.
- 8.+ 9. zie ad 1 onder K.+ L.

Ontwerpbeschikking

Het ontwerp van de beschikking op de aanvraag heeft terinzage
gelegen van 23 maart 1994 tot 6 april 1994.

Naar aanleiding van het ontwerp van de beschikking zijn reacties
ontvangen van:

- a. College van Burgemeester en Wethouders van de gemeente Geleen,
gedateerd 31 maart 1994, ingekomen 8 april 1994 en nader
gemotiveerd d.d. 28 april 1994, ingekomen 3 mei 1994;
- b. Stichting Graetheidecomité, p/a Mik 12, 6127 PA Grevenbricht,
gedateerd 31 maart 1994, ingekomen 5 april 1994;
- c. H.W. Geven, Gerardusstraat 30, 6161 Geleen, gedateerd 2 april
1994, ingekomen per fax 6 april 1994, per post 8 april 1994;
- d. Gemeenteraadsfractie Groen Links Geleen, p/a Lierbeek 4,
6166 HT Geleen, gedateerd 2 april 1994, ingekomen per fax 6 april
1994, per post 7 april 1994.

De reacties kunnen als volgt worden verwoord:

Ad a

De motivatie dat de deponie geen tijdelijk karakter draagt is oppervlakkig en abstract. Een inhoudelijke motivering waarom de deponie geen tijdelijk karakter draagt ontbreekt volledig. Bezwaar wordt aangetekend tegen het niet opnemen van een inspanningsverplichting die DSM N.V. verplicht om periodiek te onderzoeken of de katalysatordeponie verantwoord kan worden gesaneerd.

Bezwaar wordt aangetekend tegen het niet opnemen van voorschriften welke DSM verplichten om een nazorgfonds in te richten. Een nazorgfonds voorkomt dat kosten verbonden aan het onderhouden of verwijderen van de deponie uiteindelijk ten last komen van de gemeenschap.

Ad b

Bezwaar wordt gemaakt tegen het definitieve karakter van de berging en het ontbreken van een nazorgfonds. Een definitieve opslag is strijdig met de gebruikelijke actualiseringsplicht, verbonden aan vergunningen.

Ad c

Reclamant wenst een beperking in de duur van vergunningverlening. Tevens verzoekt hij een onderzoeksverplichting naar verwerking en verwijdering van het afval.

Het is ongewenst dat de deponie het predikaat "permanente afvalberging" krijgt. Er kan geen sprake zijn van een permanente deponie omdat naar reclamants inzichten de huidige maatregelen een tijdelijk karakter hebben. O.a. omdat de aangelegde infrastructuurle en technische voorzieningen (noodzakelijk voor deze berging) een zeer beperkte levensduur hebben.

De berging voldoet niet aan het ontwerp-Stortbesluit. De berging dient te voldoen aan dit besluit, dus met onderafdichting en percolaatopvang.

Het is niet uitgesloten dat in de toekomst andere inzichten over deze berging ontstaan. In de beschikking dient ruimte voor toekomstige ontwikkelingen, en onderzoek naar toekomstige mogelijkheden via een in de tijd afgebakende beschikking en een inspanningsverplichting gestalte te krijgen.

Bij de gepresenteerde cijfers inzake de vervuilingsgraad maakt u melding (pag. 15 ontwerpbeschikking onder J) "dat onzorgvuldigheden niet worden uitgesloten". Hoe interpreteert -en onderbouwt- het college deze onzorgvuldigheden?

Ad d

Het is ongewenst dat deze deponie het predikaat "permanente afvalberging" krijgt. Met klem verzoekt de Raadsfractie een beschikking vast te stellen die is afgebakend in tijd. Tevens verzoekt de fractie om een onderzoeksverplichting naar verwerking en verwijdering in de beschikking op te nemen.

Het is noodzaak dat een beschikking ruimte laat voor toekomstige ontwikkelingen. Het definitief verlenen van het predikaat "permanente opslag" sluit toekomstige aanpassing, naar de laatste stand van techniek en inzicht uit.

overwegingen naar aanleiding van de ingebrachte bezwaren

Permanente deponie versus tijdelijke deponie

Zoals reeds verwoord op pagina 6 van de ontwerpbeschikking, is een Hinderwetvergunning en een vergunning ingevolge de Kernenergiewet aangevraagd voor een permanente deponie.

De milieu-effecten van een permanente deponie zijn beschreven in het MER. Zoals de commissie voor de milieu-effectrapportage in haar toetsingsadvies schrijft, geeft het MER een goed beeld van de activiteit -het permanent isoleren, beheersen en controleren van verontreinigde stoffen in de voormalige bezinkvijver- op het milieu. Artikel 16 van de Hinderwet biedt het bevoegd gezag de mogelijkheid om een tijdelijke vergunning te verlenen op drie gronden:

1. indien over de te verwachten schade of hinder of het te verwachten gevaar van de inrichting niet met voldoende zekerheid kan worden geoordeeld, of
2. indien uit de aard van de inrichting haar tijdelijk karakter voortvloeit, of
3. indien het verzoek om vergunning daartoe strekt.

Geen van deze drie gronden acht ons college -mede gelet op het toetsingsadvies van de commissie- aanwezig.

Het is niet aan ons om apart te motiveren dat de deponie een permanent karakter heeft, als onderaan pag. 2/bovenaan pag. 3 van de Hinderwetaanvraag is vermeld dat vergunning wordt gevraagd voor een permanente deponie. De beschreven voorgenomen activiteit in het MER is ook die van een permanente deponie.

verplicht periodiek onderzoek tot sanering van de deponie

Het juridisch kader van (bodem)sanering is te vinden in de Wet bodembescherming (nu: Stbl 1994, 374). Voorschriften verbonden aan een Hinderwetvergunning zien op het belang van het voorkomen of beperken van gevaar, schade of hinder buiten de inrichting.

Dergelijke voorschriften zijn verbonden aan deze

Hinderwetvergunning. De beschreven voorzieningen in de aanvraag welke tot doel hebben het permanent isoleren, beheersen en controleren van verontreinigde stoffen in de voormalige katalysatorberging maken onderdeel uit van de vergunning (zie onder "BESLUITEN:"). Zoals uit het MER blijkt wordt het verwerkingsalternatief als niet reëel aangemerkt. Wij verwijzen danook naar 5.8 en bijlage E.2 van het MER.

nazorgfonds

Wij verwijzen naar het reeds opgemerkte op pagina 6 van de ontwerpbeschikking waar is vermeld, dat artikel 17 van de Hinderwet geen aanknopingspunt biedt voor de opvatting dat aan een Hinderwetvergunning een dergelijk voorschrift kan worden verbonden.

Ter informatie verwijzen wij nog naar een uitspraak van de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, waarin is uitgesproken dat een Hinderwetvergunningsvoorschrift waarin een vergunninghoudster verplicht is zich tegen wettelijke aansprakelijkheid te verzekeren, geen voorschrift is dat betrekking heeft op gevaar, schade of hinder in de zin van de Hinderwet (zie Staatscourant 140, 26 juli 1994).

actualiseringsplicht

De actualiseringsplicht, die thans is opgenomen in de Wet milieubeheer, is een plicht voor het bevoegd gezag om regelmatig te bezien of de beperkingen waaronder de vergunning is verleend, en de voorschriften die aan een vergunning zijn verbonden, nog toereikend zijn gezien de ontwikkelingen op het gebied van technische mogelijkheden tot bescherming van het milieu en de ontwikkelingen met betrekking tot de kwaliteit van het milieu. Een actualiseringsplicht wordt dus niet verbonden aan een vergunning, zoals de Stichting in haar bezwaarschrift schrijft.

ontwerp-Stortbesluit

Zoals ook duidelijk gesteld in het MER is het ontwerp-Stortbesluit niet van toepassing. Op 1 maart 1993 is het Stortbesluit in werking getreden. In artikel 2, derde lid is uitdrukkelijk gesteld, dat het Stortbesluit niet van toepassing is op stortplaatsen waar het storten van afvalstoffen zal zijn of is beëindigd vóór 1 maart 1995. Wat in de aanvraag en het MER is aangegeven, is dat de te treffen/getroffen voorzieningen voldoen aan het destijds (ten tijde van het opstellen van de aanvraag en MER) bekende ontwerp-Stortbesluit en IBC-criteria, behalve dat geen kunstmatige onderafdichting wordt aangebracht. Als "onderafdichting" fungeert een bruinkoollaag tesamen met civieltechnische en geohydrologische voorzieningen aan de zijkant.

Door het aanbrengen van een bovenafdichting (dubbele folielaag in combinatie met een lekdetectiesysteem) en de combinatie van een kunststoffolie met een cement/betonietwand in de zijafdichting wordt naar onze mening voldoende gewaarborgd dat verontreinigde stoffen zich niet uit het gestorte materiaal in de bodem zullen verspreiden. De voorschriften onder I.B. verplichten DSM om de benodigde beheers- en controlemaatregelen te nemen.

De stelling dat de aangelegde infrastructurele en technische voorzieningen een zeer beperkte levensduur hebben onderschrijft ons college niet.

gepresenteerde cijfers

Onder J op pagina 14 van de ontwerpbeschikking gaat het om reeds verkregen informatie van grondwaterbemonstering. Deze informatie is voor ons als bevoegd gezag duidelijk genoeg om de milieurisico's te kunnen bepalen. Een vergunning wordt gegeven voor een situatie naar de toekomst, en niet naar het verleden. De voorschriften onder B.1 verplichten DSM om verschillende meet- en registratiegegevens te verzamelen en te rapporteren.

onderzoeksverplichting naar verwerking en verwijdering

Een dergelijke verplichting voorschrijven in een Hinderwetvergunning is geen voorschrift dat ziet op het voorkomen van gevaar, schade of hinder buiten de inrichting. De onderzochte varianten in het MER geven geen aanleiding om een dergelijke onderzoeksverplichting op te nemen, immers verwijdering levert de nodige gevaren met zich mee en vooralsnog is geen reinigingsmethode voor het slib en het andere materiaal uit de katalysatorberging voorhanden (en iedere vorm van verwerking betekent een zekere mate van besmetting met radioactieve stoffen)

Indien wel een verwijderings-/verwerkingsmethode in de toekomst zou ontstaan, dan kunnen wij in het belang van de bescherming van het milieu beoordelen of deze Hinderwetvergunning dan nog adequaat is.

Ten aanzien van de aan de vergunning verbonden voorschriften, met name onder IB, wordt nog het navolgende opgemerkt;

Voorschrift IB 5

Dit voorschrift heeft betrekking op het meten van de zetting van de deponie. Een en ander is van belang in verband met de afvoer van regenwater. In het beheersplan wordt voorgesteld dat tot en met 1996, jaarlijks een hoogtemeting op de top van de berging zal worden uitgevoerd. Ons college acht zowel de termijn als de uitvoering van de metingen, gelet op het karakter van de berging, te beperkt. In verband hiermee is in voorschrift IB 5 een nuancering in zowel de aanpak als de termijn waarop metingen noodzakelijk worden geacht aangebracht.

Voorschrift IB 6

Het meten van de optredende debieten vormt een belangrijke parameter in het proces van monitoring van de werking van de aanwezige voorzieningen. In de praktijk blijkt dat debietmeters erg kwetsbaar zijn. Om deze redenen heeft ons college het noodzakelijk geacht om een extra controle op het meten van het debiet te moeten aanbrengen.

BESLUITEN:

- I aan de Naamloze Vennootschap DSM, overeenkomstig de bij de aanvraag d.d. 30 juni 1992 verstrekte gegevens en tekeningen, behalve indien daarvan blijkt de hiernavolgende voorschriften mag of moet worden afgeweken, de gevraagde vergunning als bedoeld in artikel 2, eerste lid, onder b van de Hinderwet te verlenen en daaraan de volgende voorschriften te verbinden:

A. ALGEMEEN.

1. Het terrein van de katalysatordeponie moet schoon worden gehouden en in goede staat van onderhoud verkeren.

2. Het terrein van de katalysatordeponie moet zijn omgeven door een hekwerk van minimaal 2 m hoogte.
3. Uitsluitend daartoe bevoegde personen mogen op het terrein van de katalysatordeponie aanwezig zijn.
4. Binnen de terreingrenzen van de katalysatordeponie mogen geen opslagen en activiteiten worden uitgevoerd, anders dan de opslag zoals vermeld in de aanvraag en activiteiten t.b.v. de controle en het beheer van deze opslag.
5. De wegen en de toegang tot de katalysatordeponie moeten zodanig zijn gesitueerd en onderhouden, dat een goede bereikbaarheid te allen tijde verzekerd is. De voorzieningen voor de controle en het beheer van de opslag moeten goed bereikbaar zijn t.b.v. bediening, onderhoud en het opheffen van storingen.
6. Indien zich een gebeurtenis zal gaan voordoen, voordoet of heeft voorgedaan waardoor gevaar, schade of hinder buiten de inrichting optreedt of kan optreden moeten maatregelen worden getroffen om de nadelige gevolgen zoveel en z.s.m. te beperken c.q. aan het gevaar, schade of de hinder een einde te maken. Van een en ander moet z.s.m. kennis gegeven worden aan de Directeur van de Hoofdgroep Verkeer, Waterstaat en Milieu (hierna te noemen de Directeur) via de milieumeld- en klachtentelefoon 043-617070. Onvoorziene gebeurtenissen moeten binnen 24 uur worden gemeld en binnen 4 weken schriftelijk worden gerapporteerd. Gebeurtenissen welke redelijkerwijs kunnen worden voorzien moeten voor aanvang worden gemeld.
7. Indien het om bedrijfstechnische redenen nodig is om open vuur te maken of gereedschap te gebruiken dat vonken kan veroorzaken welke een omringend mengsel van gas of damp kan ontsteken, moeten zodanige maatregelen zijn getroffen, dat gevaar voor brand of explosie niet aanwezig is.
8. Op de nabij de katalysatordeponie gelegen bedrijfswegen, waar gevaar door het eventuele aanwezig zijn van brandbare gas- en/of dampmengsels kan optreden, mogen geen door verbrandings- of electromotoren aangedreven voertuigen worden gebruikt, tenzij door een daartoe door vergunninghouder aangewezen persoon is vastgesteld, dat ter plaatse geen mengsel van gas of damp en lucht aanwezig is, dat door het gebruik van zodanig voertuig tot ontbranding of ontploffing zou kunnen komen, en bedoeld persoon toestemming tot het berijden van die wegen heeft gegeven. De bovengenoemde wegen moeten door middel van verbodsborden worden aangegeven.

9. Elk defect, beschadiging of lekkage moet zo spoedig mogelijk worden hersteld. Bij te verwachten gevaar, schade of hinder moet hiervan terstond kennis gegeven worden aan de Directeur via de milieumeld- en klachtentelefoon 043-617070.
10. Aan de in de inrichting werkzame personen moeten schriftelijke instructies worden gegeven om handelen in strijd met de vergunningvoorschriften tegen te gaan en er moet toezicht worden gehouden op het naleven van die instructies.
11. De inrichting moet in werking zijn volgens de bij de aanvraag voor deze vergunning verstrekte gegevens en tekeningen, behalve als daarvan, blijkt de hierna volgende voorschriften, mag of moet worden afgeweken.

B. BEHEERS- EN CONTROLEMAATREGELEN

1. Beheers- en controlemaatregelen moeten worden uitgevoerd conform het beheers- en controleplan dat als bijlage 2 bij de aanvraag is gevoegd, behalve indien daar op grond van de overige voorschriften van moet worden afgeweken.
2. Wanneer uit de resultaten van controles het vermoeden bestaat dat de isolerende werking van de bovenafdekking danwel de diepwanden is aangetast, dient dit onmiddellijk aan de Directeur te worden gemeld.
3. Binnen 3 maanden na het van kracht worden van de vergunning dient een voorstel tot onderzoek te worden overgelegd op basis waarvan in de directe omgeving van de katalysatordeponie een monitoring van de grondwatersamenstelling kan plaatsvinden. Het voorstel dient in overleg met de Directeur te worden opgesteld en minimaal de volgende elementen te bevatten:
 - lokatie peilbuizen
 - analysepakket gebaseerd op de toetsingstabel van de Leidraad Bodembescherming aangevuld met GCMS-screening (Gaschromatografische en Massa-spectrometrische screening).
 - frequentie van monsternamen
 - frequentie van analyseren
4. De peilbuizen waarin de druksensoren zijn aangebracht ten behoeve van het handhaven van het grondwaterstandverschil tussen de katalysatordeponie en de omgeving moeten zodanig zijn uitgevoerd dat het grondwater in de peilbuizen vrij kan stijgen en dalen.

5. Jaarlijks dienen de zettingen nauwkeurig gemeten te worden. Ten behoeve hiervan dienen 11 vaste punten te worden ingericht op de deponie. Drie hiervan dienen op de top van de berging te worden aangebracht, daarnaast dienen er loodrecht op de top twee raaien te worden aangebracht met elk vier vaste punten. De metingen ten behoeve van de zettingen van de deponie dienen minimaal te worden voortgezet totdat uit de resultaten van de metingen blijkt dat er zich geen zettingen meer voordoen.
6. Naast de registratie van de debietmeters dienen tevens de draai-uren van de pompen te worden geregistreerd en gerapporteerd, dan wel dient een ander betrouwbaar debietmeetsysteem te worden toegepast. In de rapportage dient, wanneer uitvoering wordt gegeven aan het registreren van de draai-uren, een vergelijking te worden gemaakt tussen het opgepompte waterdebiet bepaald aan de hand van de debietmeters en het debiet bepaald aan de hand van de draai-uren van de pompen. Overeenkomstig het beheers- en controleplan dient dit maandelijks plaats te vinden.
7. Het op basis van de resultaten van uitgevoerde metingen aanpassen van meet- en /of controlefrequenties is uitsluitend toegestaan in overleg en onder goedkeuring van de Directeur.
8. Het jaarverslag zoals verwoord in het beheers- en controleplan dient jaarlijks, vóór 1 maart, aan de Directeur te worden overgelegd.

II afschrift van dit besluit te zenden aan:

- a. aanvrager, als beschikking op zijn verzoek;
- b. Inspectie Volksgezondheid, Huskensweg 17b, 6412 SB Heerlen;
- c. Arbeidsinspectie, St. Pieterskade 26, 6212 AD Maastricht;
- d. Burgemeester en Wethouders der gemeente Geleen;
- e. Burgemeester en Wethouders der gemeenten Beek en Stein;
- f. degene, die bezwaar heeft gemaakt;
- g. Bureau Voorlichting, Provincie Limburg.
- h. Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid
Directoraat-Generaal voor de Arbeid, Afdeling
Stralingshygiëne, Postbus 90804, 2509 LV Den Haag;
- i. Ministerie van Economische Zaken, Directie EEK, Postbus 20101,
2500 EC Den Haag;
- j. Ministerie van VROM, Afd. MER, Postbus 30945,
2500 GX Den Haag.
- k. Commissie voor de Milieu-effectrapportage, Postbus 2345,
3500 GH Utrecht;
- l. Directeur Landbouw, Natuur en Openluchtrecreatie in Limburg
Postbus 965, 6040 AZ Roermond.

III er de aandacht op te vestigen dat:

- A. op grond van artikel 29, eerste lid, van de Hinderwet, juncto hoofdstuk 5, paragraaf 1, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne juncto artikel 26 van de Wet op de Raad van State tegen deze beschikking beroep kan worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State door:
- a: de aanvrager
 - b: de betrokken adviseurs
 - c: degene, die bezwaar heeft ingebracht
 - d: enige andere belanghebbende, die aantoonst dat hij redelijkerwijs niet in staat is geweest bezwaren in te brengen;
- een dergelijk beroep dient te zijn gemotiveerd;
het moet worden ingesteld binnen zes weken na de datum van de terinzagelegging van de beschikking;
het moet worden gericht, en in tweevoud worden gezonden, aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Kneuterdijk 22, 2514 EN Den Haag.
- B. de beschikking na afloop van de beroepstermijn van kracht wordt tenzij voor deze datum beroep is ingesteld en met toepassing van artikel 8:81, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht een verzoek is gedaan tot het treffen van een voorlopige voorziening.
Het besluit wordt niet van kracht voordat op een dergelijk verzoek is beslist.
Voor de indiening van het beroepschrift is Griffierecht verschuldigd. Over de hoogte van het bedrag, de betalingswijze en de betalingsdatum ontvangt men bericht van de Raad van State.

Gedeputeerde Staten voornoemd,
(get.) mr. B.J.M. baron van Voorst tot Voorst ,voorzitter.
(get.) mr. H.W.M. Oppenhuis de Jong ,griffier.
Voor eensluidend extract,
De Griffier,

